

Gulandro: Vörös és Kék

– Alucard Ront’e Rone grófja, Szépmező küldötte, Eleronte örököse, Shentemolan előljá..

– Elég, elég. Ebből biztosan levágják ki vagyok.

Az ajtónálló valószínűtlenül éles hangja kizökkentett merengésemből. Gépies mozdulatokkal léptem át a díszes bálterem arannyal futtatott, kétszárnyú kapuját. Na ja, egyesek igencsak jól élnek – sok kis burzsuj. Onnan, ahol álltam, beláttam az egész termet: a széles ebédlőasztalokat a falig száműzték, hogy helyet adhassanak az estély majdani csúcspontjának, a táncparkettnek. Gondolatban már a hideg futkározott a hátamon, ahogy elképzeltem az egymásba ölelkező, egymásba felejtkező párocskákat, amint e különös függőségüket – és ehhez kapcsolódóan vágyaikat – elégitik ki a cirádás mintákkal ékes márvány padlón. Ezenközben sikeresen elértem a vörös szőnyeggel díszített lépcső alját, amire jelen állapotomban igencsak büszke voltam. A nap folyamán elfogyasztott különböző italok együttes hatása, melyek között éppúgy akadt toroni pálinka mint dwoon szívmengető, olybá tűnt, újrajátszák belsőmben az elmúlt tizenakárhány zászlósháború minden nagyobb csatáját. Csak remélni mertem hogy előbb-utóbb sikerül békét kötniük, legalábbis, mielőtt még az audienciára sor kerülne. Nem volna illendő ilyen állapotban Haonwell egy befolyásos tanácsosa elé járulnom.

Ahogy a pódium, illetőleg a „trónus” felé lépegettem, elmormoltam magamban pár imát Arelhez, hogy segítsen ki, de úgy látszott nem igazán akaródzik. Szeszélyes istennő, de akkoris csak nő és ezen a tényen még az sem változtat, hogy éppen halhatatlanságnak örvend. Na és? Mire „istentelen” gondolataimban idáig értem, megérkeztem magához a tanácsoshoz is. Egy megfáradt, kiöregedett vénembernek tűnt – pont erre számítottam, így nem ért meglepetésként. Mellette valami fontoskodó udvarnoka pattogott igen nagy élénkséggel és sügdosta ura fülébe mindazokat a pletykákat, amiket arra érdemesnek ítélt, annak ellenére hogy ura nem igen adta jelét, hogy akárcsak minimálisan is, de érdekelné bármi a méla nézelődésen és idegesítő köhécselésen kívül. A magam részéről én így képzelek el egy tisztségbe megőszült tanácsost, aki ilyen magas posztot tölt be a város életében. Miért is kéne csalódnom? Ugyan!

Igazság szerint csodával határos, hogy végül elfogadtam a meghívását, bár az is, hogy meghívtak. Hirtelen nehéz eldöntenem, melyik a valószínűtlenebb eshetőség. No, nem mintha olyan csoda volna, hogy Ilanor követét meghívják egy ilyen alkalomra, csupán személyem válthat ki olykor ellenérzést olyanokból akik már hallottak rólam. Cö-cö, mintha ők sose követnének el hibát vagy sohasem keverednének félreérthető helyzetekbe. Akárhogy is, a szituáció kész tények elé állított s mint mindig ilyenkor megfontoltan és mértéktartóan kellett eljárnom, ügyelve minden szavamra és lépéseimre. Merre tartják ezek az italt?

Miután végigvágтам magam ezen a csicsás tömegen, hogy a rég áhított butéliák tartalmát magaménak tudhassam végre, a kapun újabb és újabb vendégek tódultak a terembe. Nevüket nem bírtam, bár nem is próbáltam megjegyezni, értelmezni vagy akár meghallani. A puncsos tál környékén barátkoztam össze egy nagyon szimpatikus fiatalemberrel, aki sok hasznos tudnivaló mellett a borospince pontos helyét is kiadta.

– A mai napon lettem teljes jogú tagja a Gárdának, maholnap igazi háborúban is részt veszek! – újságolta nagy átéléssel.

– Egy hét múlva indul egy titkos feladat végrehajtására az alakulatunk, hogy csapást mérjünk a...

Magamban mosolyogtam, hát így őrzik itt Haonwellben az államtitkokat? Vajon mennyivel lett volna nehezebb dolga egy Ikernek vagy Kobrának nálam? Felőtlött bennem a kép amint a toroni vörös kámeás fejpántját igazgatva jegyzeteli a fontosabb információkat amiket ilyen készségesen megadnak itt neki, aztán elképzeltem amint a következő sarkon egy fejkendős alak leüti majd vidáman hazarohan frissen szerzett zsákmányával.

Erre a gondolatra felröhögtem. Mindig is mulattattak az ilyen és ehhez hasonló képtelen képzavarok. Ezért nem is kívántam jókedvemet fékezni vagy akárcsak visszafogni sem. Úgy tűnik a tanult és kiművelt Haonwelli felsőosztály képviselői nem bírják a humort. A sok mézsfehér arcú páva és tyúk most kigúvadt halszemekkel mind rám meredt. Úristen, ennek tényleg négy szeme van?

Jobb, ha valami kellemesebb társaságot keresek, ezek nem értik a humort. Talán a túlvégen több szerencsével járok majd. Hogyhogynem, megint a lépcsőhöz jutottam! Megfordult a fejemben hogy sok további kellemetlenségtől óvnam meg mind magam mind pedig a vendégek nagy részét, ha most távoznék. Nem is hinnéd, mennyire utálok amikor beválnak a jóslataim. Ezért, és abból a megfontolásból hogy már körülbelül belöttem a borospince helyét az épületben, a távozás mellet határoztam. Újult erővel szedtem a lépcsőfokokat ahogy mind magam mögött éreztem az estély összes nyűgét és terhét. Felérve győzedelmes pillantást vetettem az alatt hömpölygő tömegre és széles mosollyal eltoltam az ajtóból az egyre hevesebben gesztikuláló ajtónállót. Kértem a félhomályos kerengőre, aminek egyik oldalán a bársonyborítású fal, a másikon a teljes falat átívelő íves ablakok sorakoztak. Végre kifújhattam a levegőt amit még a lépcső alján szívtam magamba. Hiába, kicsit elszoktam ettől már. Találomra elindultam balra miközben az éjszakai panorámában gyönyörködtem.

Gyönyörű csillagos éjszaka volt, szeretőknek és öngyilkosoknak való. A hold valószínűtlenül hatalmas volt, amint halvány bordó fényével beragyogta a folyosó kövezetét. Most sajnáltam igazán hogy végül a kardom hoztam magammal és nem a

lantot az estélyre, bár ha emlékeztem nem csal, akkor nem volt sok választásom, minekután napok óta nem jártam a szállásomon és így módom sem volt ilyen döntésekkel szembesülni. Megvontam a vállam, ígyjárás.

A folyosó enyhén elkanyarodott, hűen követve a széles bálterem vonalát. Hallottam amint bent valami éktelen nagy nevetgélés és jókedv támadt. Na, ezeknek sem kell sok!

Magamban még mindig dülva-fülva róttam magányos utamat, amikor feltűnt egy különös alak. Az ablakkal szemben állt és mereven kifelé nézett. A palotakert fáiak levelei különös árnyakat varázsoltak arcára. Mozdulatlan, szoborszerű alakja különös kontrasztot alkotott környezetével. Nem tudom, hogy az ital hatásától-e, de úgy tetszett, hogy nem a hold fénye tükröződik vissza hibátlan simaságú bőrén, hanem az ő belső lángja az, ami a hold fényét táplálja. Nem volt erőm megszólítani a különös tüneményt, percekig csak hibátlan vonalait és földöntúlian tökéletes arcvonásait bámultam, meglehet tátott szájjal. Nem tudok erről biztosat állítani. Annyi bizonyos csupán, hogy előttem a szépség manifesztálódott és valami olyasmi, aminek az értékét ma sokszor elfelejtik és amiért csak élni és létezni érdemes: a szerelem.

Mintha varázsütésre, a lány megmozdult, törekenynek tetsző testének játéka a legsovínisztább baromból is elismerő morgást váltott volna ki, ahogy ez a tökéletes lény elindult felém. Én csak tudom, elismerően morogtam.

Ahogy közelebb ért olyat tett ami nélkül minden más, azutáni cselekedete tovaszálló emlék lett volna: rámnézett azokkal a tengerzölden szikrázó, a mindenséget elnyelő és engem is rabságba kárhoztató szemeivel amikben egyszerre tükröződött az életem, a halálom és végzetem, mert attól a pillanattól fogva ő jelentette számomra mindezeket, és így szólt:

– Mit csináljak veled te ember? Talán így megkukulva akarsz állni egész este? Nem sok örömöm lenne abból, úgyhogy ha megbocsájtasz...

– Ugyan mi volna a biztosíték arra, hogy ha megszólalok sokkal több örömet lelnéd abban, széphölgy? – ehhez hozzátartozik, hogy ettől a pillanattól kezdve közöm sem volt az eseményekhez és ösztönös volt minden cselekedetem, hiába: Szépmező fia vagyok én...

– Abban reménykedtem, hogy akad valami lovag erre aki hajlamos lenne elkísérni az estélyre vagy akár akivel táncolni volna módom, de hát... - mikor ezeket mondta különös, még az eddigieknél is tüzebb fény gyúlt a szemében amitől az én, úgymond másik énem, teljesen felpörgött ám ennek természetszerűleg semmi külső megnyilvánulása nem volt. Hiszen ez a játék egyidős magával az emberrel, miért is várnánk el hogy bárki szabályosan játssza vagy akár csak a szabályokat ismerje? Egyébként is, az élet rövid. Játssz többet...

– Minő szerencse, én magam is arra tartok de sajnos kísérő nélkül. Felajánlhatom a karomat asszonyom?

– Kisasszony. – csattant a rendreutasító szólam amihez, micsoda meglepetés, egy huncut mosoly is járt. Ezután belém karolt és elindultunk visszafelé a szőnyeg vérvörös vonalán.

– Alucard Ront'e Rone, szölgálatára. És valóban kísérő nélkül egy ilyen szép hölgy? Davalonban ezért akár meg is feddnék széphölgyem.

– Ön járt Davalonban? – elnyújtott szívarc, tettetett meglepetés. Hát nem csodálatos dolog a játék?

- Csak párszor, hogy tisztelem tehessen pár ismerősömnél. Ezek szerint ön sosem járt a dwoonok csodás koronavárosában?

– Ó nem, „Sosem láttam az örök tűz lobogását davalon égbenyúló ormain...” – idézte egy régi románc kezdő sorait.

Erre a mondatra felé fordultam újra, de ő csak mosolygott. Ő is tudta, én is tudtam; mindig így kezdődik... Gyönyörű csillagos éjszaka volt,

szeretőknek való.

Mire visszaértünk a bálteremhez már rendbe szedtük magunkat és én is tisztább fejjel léptem át a díszes kaput. Ezúttal az ajtónállót sem akasztottam meg abban hogy egy napja szerzett címeim és rangjaim felsorolja. Neki ez a dolga, nekem pedig, hogy eljátsszam hogy ezek mind meg is illetnek s mivel az én feladatam volt a nehezebb, evvel járt a magasabb díjazás is. S mikor az oldalamon kinyílt virágként ragyogó szépségre néztem, nagyon elégedett voltam az események illetén alakulásával és világban elfoglalt szerepemmel.

Ahogy lefelé haladtunk a lépcsőn, mindenki méltóságteljesen fejet hajtott díszes jelvényeim és élénk vállszalagom előtt. Elmosolyodtam, ha tudnák hogy egy óra múlva ezek is olyannyira eltűnnek, akárcsak én. Oldalra sandítottam hogy a partnerem észrevette-e a változást rajtam, de csak őszinte mosolya és nyílt tekintete árulkodott arról, hogy ért, mindent ért. Ekkor komolyan megfordult a fejemben a gondolat, hogy akár hosszabb távra is tervezhetnék vele... Ez hazugság, sosem tervezek két percnél messzebbre és a hölgy szerepelt a jövőm elkövetkező két percében. Így teljes a kép.

Hirtelen kedves kis nyomást éreztem az oldalamban és a korábban már mélyebben is magamba szívott kellemes illat, a széphölgy parfümjének illata, egészen betöltötte a tudatomat és a hölgy kedves erőszakossággal a táncparkettig szorított ahol már javában folyt az, amit korábban igen részletesen előre jeleztem, egy kivételtől eltekintve: immár én is része lettem ennek az örjögő forgatagnak. Először kissé megrémültem a gondolattól, hogy ha fele olyan jól táncol, mint szeret ez a tünemény, igen nagy bajban leszek, mert igencsak rég volt amikor...

Egy pillanatra minden elcsendesedett és mindenki egy alakra, a terem és a ház urára emelte tekintetét, akinek rituális kézmozdulata volt hivatott jelezni a vörös hold utolsó táncát. A Haonwelliek imádják az ilyen cirkuszból illő rítusokat. Az ősi vénység kezei örökkévalóságnak tűnő pillanatokig emelkedtek meg, majd süllyedtek vissza és mi elkezdtük a napunk és életünk utolsó közös táncát. Gondolatban felidéztem a románc pár sorát amit még mesterem tanított hazám árnyas fáin közt: „*Eső idején egymáshoz / bújnak a madarak, / de nem mind párjához / mert van amelyik elmarad.*” Mosolyogtam, úgy ahogy már régen nem, úgy ahogy régóta szerettem volna már: őszintén. Erre a gondolatra mégjobban magamhoz öleltem a párom testét és ő visszaölelt, megmentve attól hogy visszazuhanjak a múltba, mégha csak gondolatban is...

Mindegy, rég volt és ami fő, nagyon messze innen. Szerencsém volt evvel az istennővel, táncolt olyan jól mint ahogy reméltem, csupán testének ruganyosságával felért volna a legendák álomtáncosaival, vagy akár a messi Ibara homokdűnéjének hurijaival, de szépségben mindezeket felülmúlta és akkor csak ez számított nekem. Testünk hol összeért hol szétvált, de pillantásunk összefonódott, úgy tetszett, most már mindörökre, és én egyre mélyebbre merültem a zabolátlan tenger méregzöld hullámainak mélyén. S bár ezúttal nem lettünk oly egyek mint nemrég a vágy színű hold fényénél, de lelkünk összeért és egymás táncától hevült testét hűsítettük csupán csak gondolatokkal, képekkel, érzésekkel. A pillanat is állni látszott és azt kívántam, örökké tartson a pillanat. De Arel, ki tudja miért, talán féltékenységből, talán csupán őszinte féltésből, de nem hallgatott meg.

Amikor az első sikolyok hangja eljutott a tudatomig, már tudtam hogy késő megkeresnem a borospincét. Mintha révületből ébredtem volna, karjaim között az alélt lánnyal akinek arcán elégedett mosoly játszott, legalább ő örül.

A teremben elszabadult a pokol. Ha nem is Ranagol fattyait okádó démonkapuk nyíltak a teremben, azért a helyzet kissé hasonló volt: a vendégek sikítózva, egymás hegyén hátán tapodva próbálták elhagyni a termet. A pattogó udvarnok sikongatva hívta az őrseget, de hogy-hogynem, azok felszívódtak mint a kámfor. Ekkor ötlött fel bennem először a baljós gondolat, hogy nemcsak a félre locsolt bor miatt vörös az ebédlőasztalok abrosza, de nem volt kedvem alájuk tekinteni. Különösen, mivel más néznivalóm is akadt.

A díszes kapuban ugyanis sötét alakok mozogtak, elég feltűnőek voltak már csak azért is, mert az emberáradattal szemben haladtak. Ahogy tisztult a kép a szemem előtt, a terem különböző részein is hasonló alakokat láttam mozdulni. Járásuk ruganyos, vadászó nagymacsákáé léptei. Szemükben a vérszomj egy különös fajtája: azé, aki hivatásból öl. Nem, ez nem a pénzért mindenre kapható zsoldosok mélystétét tekintete, hanem azoké, akiknek az ölés több mint művészet: életmód, létszükséglet és sport. Egy jó nagy adag levegőt engedtem ki a tüdőmből hogy végre tisztán látok és azért is, hogy én nem vagyok hozzájuk hasonló. Ez valahogy földöntúli nyugalommal és jóleső melegséggel töltött el. Ezért is tudtam állni azokat a ragadozótekineteket, amint elhaladtak mellettem. Az egyikük, ránézésre a vezérük lehetett, széles kalapot viselt és éjsötét bő ujjast. A lakkfekete lovaglósizmájához jól passzolt a szűk fekete pantalló, csak én sokalltam be ettől a leplezetlen fejevadász gúnyától. Toronban nem divat titkolni hogy ölni jár az ember? Na persze, ezeket a kétségeimet nem volt érzésem megosztani az idegenekkel, mert keresztvas nélküli pengék élesebbnek tündek a nyelvemnél és nekem nem akaródzott seholország-senkijeért véretem áldoznom. Mégis minek néznek engem? Kalandozónak, Krad lovagnak? Na ne...

– Eljárt feletted az idő vénember! – kiáltott fel a kalpagos és kardját egyenesen a tanácsos felé vonta ki. Bár még így is méterek választották el tőle, nem úgy tűnt mintha ez akkora akadályt jelentene neki. – Lejárt az ideje a hozzá hasonlóknak, akik a Hatalmasok útjába állnak tetteikkel, csupán újabb szálnalmas percek próbálnak kicsikarni a sorstól...

Arel, micsoda ripacs. A karjaiban éledező lányra néztem, aki hozzám hasonlóan lassan átlátta a helyzetet és maga is érdeklődve figyelte az eseményeket. A kalpagos már jócskán belelovalta magát a fellengzős, kontinensen és országokon átívelő politikai hatalmak játékaik felemlegető vádbeszédébe, így nem kívántam felvenni beszéde fonalát újból. Jobban érdekelt valami más, annak a fiúnak a sorsa akit nemrég ismertem meg itt. Nagyon reméltem hogy nem járt úgy, ahogy gondoltam. – ...és mindezen bűneid és Tharr elleni szervezkedésed semmirevalóságának nyilvánvalóságának óráján... -

Ekkor pillantottam meg őt. Vérbefagyva hevert pár hozzá hasonlóan, a gárda díszuniformisát viselő mozdulatlan test között. Szemeiben az értetlenség és valami olyasmi tükröződött, amit gyűlöltem látni az emberek szemében, legyenek bár élők vagy holtak: csalódottságot. Ez a fiú semmivel sem volt rosszabb nálam, sőt sokkal jobb is volt. Kicsit régi önmagamra emlékeztetett, amikor még hittem a világban és abban, hogy a nők hűsége örök és megbízható. Morbid módon örültem, hogy ez a fiú már nem csalódhat azokban, akik a legtöbbet adhatják egy férfinak és így a legtöbbet is vehetik el: az életet. Az anya megszület és óvva szeret, az első szerelem lángként perzsel fel és fordít ki magadból, ez első hűtlen kedves a halál ölébe taszít és csak egy szerető az, aki onnan képes visszacsábítani. Nos, mindezeket már nem lesz módja megérteni vagy megtapasztalni és irigyeltem ezért.

Pillantásom újra a földöntúli tüneményre vetült és a tekintetem találkozott az övével. Egy szegmensnyi időre ismét csak mi voltunk, és testünk még őrizte a tánc és szerelem ritmusát. Ha csak egy pillanatra is...

– Te ott, hozzád szólok ficsúr! – dörrent ezúttal rám a kalpagos, úgy látszik megelégedte hogy vélt és valós bűnlajstromai semmiféle hatással nincsenek a házigazdára és mi tagadás, ez láthatóan dühítette. Engem pedig szórakoztatott volna tehetetlensége, ha nem láttam volna a fiú vérbefagyott testét az előbb – de láttam.

– Nem ismerlek téged valahonnan? – kérdezte olyan hanggal, amelyből bárki fenyegetést olvasott volna ki. Azt a fajta fenyegetést, ami a példát statuálás eszközének kijár. A nyakam zsibbadt, ezért hangosan megropogtattam. Ezzel egyidőben hallottam meg végre az elitgárda vascsizmás lépteinek közeledő dobogását felerősített hallással, aminek igencsak örültem. Ha időben érkeznek még esélyem is van, hogy megérjem a reggelt. Aminek nagyon örülnék, mert kezdett körvonalazódni bennem egy hosszútávú terv, amiben legalább olyan fontos szerep jutna egy szuke teának, egy ifini luxus szállásnak, mint a karjaiban tartott hölgynek.

– Mi a neved fickó? – válaszoltam vissza, amivel he lehet, igencsak kibillentettem a nyeregből vitapartneremet. A kezemben támadó remegés tudatta velem, hogy a széphölgy tetszését is elnyerte ez a fordulat.

– A nevem Acal, átkozott kutya. – acsarogta felém a toroni. Úgy tűnt, az ő tetszését nem nyerte el bátor fellépésem, ha ugyan annak volt nevezhető.

– Nos, kedves Acal – elmosolyodtam – rosszkor jöttél.

Erre a kijelentésre a díszkapun kék és arany mellvértet viselő talpig vas legények ugrottak be és özönlöttek el a termet, a mentális csatornán keresztül, amin eddig a gárdakapitánnyal tárgyaltam egy rövid „A többit bízd ránk!” felszólítás után megszakadt a kapcsolat. Ugyan mit tehet ilyenkor az ember? Kedvesemet fedezve hátráltam a legközelebbi falig.

– Mi történik? – kérdezte a lány özike szemekkel rámnézve, amiktől majd elolvadtam.

– Semmi fontos, de úgy látom nyeresre állunk. – méregettem a küzdő feleket.

– Minden szerelem egy hazugsággal kezdődik – jegyezte meg, amire felkaptam a fejemet. Gyönyörű szemei ártatlanul néztek vissza rám és tükrözték vissza értetlen arcomat.

– Legalábbis így mondják a hazámban. – dorombolta olyan hangon, amitől újra a tánc előttre kívántam magam. A baj csak az volt, hogy igaza volt, és valóban hazudtam. A gárdakapitány sebtében összeszedett pár talpasa nem tudta tartósan visszaszorítani a toroni mestergyilkosokat. Ám engem Acal érdekelt, aki megállíthatatlanul a tanácsos felé tört és ebben nem igen volt senki, aki megállíthatta volna. Azaz, majdnem senki...

Alig pár méter választotta el a tanácsostól, mikor egy láthatatlan erő megszakította kalapjától és reakciója alapján a büszkeségétől is. Felhördült, amikor megpillantotta a széles kalpagból kiálló slan csillagot és egyenesen felmordult, mint egy vadkan, mikor engem is megpillantott az ellentétes oldalon.

– Csak hogy lássam végre rendesen is az arcod, Aci. – sűgtam szinte halkán, csak épphogy hallhassa a hangos kardcsengésben. Nem volt életem legjobb dobása, de a célnak megfelelt, felbőszítettem. Vannak olyan pillanatok az életben, mikor bánom, hogy nem tervezek 2 percnél előrébb, ez egy ilyen pillanat volt. Mikor ellenfelem elhelyezkedett egy, a tiadlanban látott harci stílusokra hasonló alapállásba és ahogy pengéjén furcsán csillant a csillárok fénye – tehát mérgezte rendesen –, tudtam hogy kissé elhamarkodottan cselekedtem. Mentségemre legyen szólva, nem azt nehezményeztem, hogy meghalok vagy ilyesmi, csupán az ifini pásztoróra tűnt egyre távolibbnak. Na, ez zavart.

Az első pengeváltásnál dől el minden, tartják az ostobák. Az igazi vívók tudják, hogy már jóval előtte eldől minden. Ahogy találkozott a tekintetem evvel a különös, tenyésztett ragadozóval, valami furcsa rokonságot leltem a tekintetében, amit akkor még nem értettem és olyasmit is láttam, amit a fajtársaitól sohasem vártam volna el: haragot. Ennyire felingereltem volna ezzel az ártatlan trükkel? Aligha. Vagy neheztel, mert ráküldtem a gárdistákat? Nem, emögött valami másnak kellett lennie, és tudtam hogy ezen áll vagy bukik párviadalunk kimenetele is. Hogy előbb rájövök e minthogy legyűr, hogy rájövök-e egyáltalán.

Tarini szolgálatom idején munkámat egy különös kegygel jutalmazták a sziklák és rögök mesterei: egy értelemmel felruházott fémét ajándékoztak nekem és felajánlották hogy elkészítik, aminek csak kívánom. Máig nem tudok mosoly nélkül gondolni az arckifejezéseikre, amikor meghallották kérésemet, mert ezidáig senki még csak hasonlót sem alkotott, de mivel törpék voltak, s így becsületes nép sarjai, elkészítették nekem a nem mindennapi szerszámot. Azóta sokszor bántam már meg gondolatban hogy nem valami csodás vagy mágikus erejű kardot kértem tőlük, és valahogy mindig ilyen alkalmakkor.

A keskeny papír épphogy felfogta a lagoss alattomos csapását és sikeresen elvezette a támadás erejét. Megkísértem visszatámadni, de mintha kígyó volna, úgy hajlott el a szemében lomhának tűnő, számomra remek szúrásnak tetsző támadásom elől. Demoralizáló. Még legalább két ilyen és ehhez hasonló pengeváltásunk volt, mikoris a díszes kapun újabb adag gárdista jelent meg és igencsak megszorongatták az amúgyis hátráló toroniakat. Ezt Acal is láthatta, mert összeszorított foggal felém fordult, és ezt sziszegte:

– Nincs időm játszodozni veled. – mondta, majd szabad kezével felém legyintett, amit csak gesztusnak véltem először, majd egy pillanatra rá hanyatt döntött egy láthatatlan erő, és leverte a lábamról. Kardom kifordult a kezemből és csilingelve gurult le a márványlepcsőkön, és nekem is elment egy pillanatra, hogy levegyem a tekintetem erről a vidáman bukfencező fegyverről, aminek a hátterét gárdisták és toroniak halálos tánca adta ott, ahol korábban még szerelmes párok táncoltak cseppet sem visszafogottabban, mint ahogy most ezek a csupa fém-csupa fekete alakok. Az élet rövid...

– Mi ez, mi ez?! Mi a fene folyik itt?! – Acal elkínzott hangja meggyőzött arról, hogy érdemes arra fordulnom, ahol ő és a tanácsos végre lerendezték közös ügyüket. Komikus kép tárult a szemem elé. A dühödten kapálózó toroni bőszen kaszabolta a tanácsost, aki arról tudomást sem véve üldögélt és idegesítően köhécselt. Hát nem ilyen egy tipikus tanácsos? Acalnak legalább tíz egész másodpercébe tellett, mire felfogta, hogy tulajdonképpen csak a székből okozott maradandó károkat, mert a fények és színek különös játékából szőtt alakon semmi érdemi sebet nem volt képes ejteni. A felismerés szikrája és a parttalan

gyűlölet lángjai lobogtak a szemében mikor felém fordult és szinte félvad állapotban felüvöltött:

– Szemfényvesztő!!! – mennydörögte felém.

A homlokomra van írva? Én nem tudom, de úgy tűnik mindenkinek ilyen jól vág az esze. Lehet, hogy azért tanítják ezeket a mortorokat valamire azok a hullagyalázó toroniak odaát. Mindegy, van problémám, így avval kell foglalkoznunk. Minden energiám, amit eddig az ál-tanácsos „fenntartása” kötött le, teljesen elenyészett. Így mikor a fajvadász beért és kardját magasra emelte, gondolatban leszámoltam az életemmel, és azzal is, hogy rendezzem a számlám az ifini Rézsellőben. Figyelembe véve a felhalmozott adósságom, még hálás is lehetek ennek a kedves toroninak.

– Megdöglezs kutya! – hörgögte képembe Acal és magasra emelte hosszú, egyenes kardját hogy végezzen velem. Igazán drámai és megható látvány lehetett. Pedig nem is a kutya a csillagjegyem.

Éles kiáltás harsant, mire Acal megrázkódott és hanyatt dőlt. Én értetlenkedve meredtem utána és kutattam az okát, hogy mi lelhetette. Az asztalok mögül egy kedves, tengerzöld szempár meredt rám és látva hogy élek, a gyönyörű gazdája is megjelent, és odasietett hozzám.

– Mihez is kezdenél nélkülem. – mosolygott rám és én viszonztam mosolyát. Úristen, Arel segíts, ez a nő még hasznos is, amellet hogy ilyen szép. Ha még főzni is tud, komoly bajban leszek vele...

– Jöttünk, ahogy tudtunk Alucardo úr. – szalutált előttünk a gárdisták kapitánya. Vértetének lemezei hangosan összecsörrentek, és én ebből tudtam, rég nem volt módjuk ilyen kondíciók között viselni őket.

– Reméltem, hogy így lesz kapitány. A tanácsos biztonságban van?

– Igen uram. A borospincében vigyázzák a legjobb harcosaink, és egy csapat külhoni kalandozó Alucardó úr.

– Értem, értem. Akkor vezessen tüstént hozzá. – ez az, ezért volt olyan átkozottul fontos hogy megtaláljam a borospincét. Az az átkozott ork pálesz jól betett nekem. Felfedezésemtől fellelkesülve szedtem össze elhullott kardomat, és hölgyemet karon veztettem ki a kaptány után a díszes kapun. Micsoda burzsuj népség! Arannyal futtatott kapu. A toroniat, köztük az ájult Acalt is egy-egy gárdista támogatta és cipelte magával a börtön felé.

Egy fordulónál megálltam és odasúgtam kedvesem fülébe:

– Kérlek várj meg a többi vendéggel, nekem el kell intéznem valamit. – a lány sértődött arcot színlelt majd elérzékenyülve átkarolt, olyan hevesen, mintha utoljára tenné és olyan erővel hogy egy gyűrűje felsértette a bőrömet a halántékomon.

– Siess vissza. – kérlelt olyan özike szemekkel, hogy nem tudtam hirtelen mit mondjak.

– Visszajövök érted, és tudod hogy miért? – nagyon gyenge poénra készültem de ezen a kései órán többre senki ne számítson tőlem.

– Miért? – szemében pajkos, játékos tűz lobbant. Az élet rövid...

– Mert szeretlek.

Újra összelelkeztünk és újra megcsókoltam. Égetett az ajka mint a tűz, de nem voltam képes ellenállni az illatának és a teste érintésének.

– Mi a neved? – szegeztem neki a kérdést amin ha meg is lepődött, nem adta jelét. Ehelyett talányos arccal csak így szólt:

– Válassz egyet nekem. – karjai követheetlen módon öleltek ismét körül és szemében várokozás tükröződött.

– Viornia, hazám nyelvén csillagtengert jelent. Szent jelkép nálunk, nagy tisztelet övezi e név viselőjét. – válaszoltam rövid hallgatás után és úgy tetszett a szemében éledő pajkos csillogásból, hogy elnyerte a tetszését a név.

– Csillagtenger, ez tetszik. – ízlelgette az idegen-új szót valószerűtlenül tökéletes ajkaival.

– Nekem pedig te tetszel. – tettem fel az i-re a pontot. Erre mélyen a szemembe nézett és karjával végigcirógatta a testem minden porcikáját ahogy visszahúzódott.

– Visszavárlak, lovag. – suttogetta elhaló hangon és elindult a vértés alakok után. Az egyik tiszt látva vívódó tekintetem, vállon veregetett és így szólt:

– Vigyázunk rá míg urunknál jársz. – csak bólintottam, majd mikor az utolsó alak is elvonult a félhomályos folyosón, én is elindultam. Kérdéseim voltak és válaszokat akartam. És csak egyvalaki adhatta meg azokat...

A borospince kapuja hatalmas döndüléssel adta meg magát erőlködésemmek. Az ódon kapuszárnyak tompán morajló hangon ütődtek a mélyen fekvő terem falainak és mélabús visszhangot vetett a hordókkal és aggodalommal teli teremben. Voltak perceim, mikor jobban izgatott a hordók tartalma mint az aggodalom hordozója, de minekután az utóbbi vezethet az előbbiekhöz ezért inkább a nyárfalevélként remegő tanácsoshoz léptem. Meg kell mondanom, hogy jócskán torzítottam itt-ott a báltermi alakot a valódihoz képest, de mentségemre legyen szólva, szükség volt rá. A tanácsos májfoltos, kortól zavaros tekintete mégannyi tekintélyt sem parancsolt, mint az általam alkotott néma báb. Ahogy közelebb léptem volna, egy kecses tiadlani penge keresztezte az utamat rögtön nyakmagasságban, hogy bajom ne essen. Nyugalmat erőltettem magamra és a kardot tartó napbarnította, kecses kézre tekintettem majd arra az aranyos szívarcra, ami egykor nem mindig ilyen haragosan nézett rám. Jó, rendben, természetesen minden az én hibámból történt, de hát...

– Mi az ördög történt odafent? – csattant ostorszerűen a tiadlani lány kérdése.

– Ugyanezt kérdezhetném magam is – nem volt szó toroniatokról meg semmiből előbukkanó éjkipenyés alakokról és elhiheted nem én hívtam őket. Mágus, hogy juthattak be?

A kámzsás alak aki eddig bő köpönyege csuklyája alól figyelte kezdődő perlekedésünket most felrezzent hogy ő is részese lett a beszélgetésnek.

– A kastély és külön a terem mágikus védelmén direkt módon nem törhettek át, nem is így történt. Valaki a vendégek közül bevihetett valamiféle jelet, egy varázsjelet rejtő követ vagy ékszer és így indirekt módon kikerülhették a terem mágikus védelmét. De ez lehetetlenség, mert minden vendéget magam ellenőriztem, aki csak meghívóval érkezett és nem találtam semmi feltűnőt.

– Annyi vendég volt, biztosan nem lankadt el a figyelmed varázstudó? – firtatta a lány most már a varázslót pécézve ki célpontjával. Lassan felrémlettek előttem egykori indítékaim a „hölgyel” szemben.

Áttekintettem „társaim” válla fölött és konstataáltam, hogy a tanácsos jó kezekben van. Elég volt egy pillantást vetnem a falakat borító foszforeszkáló rúnákra, hogy tudjam: idelent legfőljebb a megfázástól kell tartania, no meg a kalandozóktól.

– Úgy hiszem ezzel vége. – szakítottam félbe ex-társaim perlekedését, akiknek parázsló vitájából arra következtettem, hogy nem sokáig maradt üres a vánkos a tiadlani lány oldalán, miután én továbbálltam. Ezt terveztem most is. – Kérlek titeket, hogy a részemet jutassátok majd el az ismert helyre, a szokásos dzsad bankszámlára. Ideje mennem.

Ez ha egy pillanatra is, de leállította perpatvarukat és rámnéztek. Egy pillanatra felrémlt mindaz, amiken együtt mentünk végig hajdanán. Nagyon mások voltunk, én is nagyon más voltam akkor. Sosem értették meg igazán, hogy miért mentem el, de megbocsátottak és ez számított csak nekem.

Szertartásosam bölintottunk, majd én némán kiindultam a teremből és becsuktam a széles pinceajtót. Bent rövid szünet után ismét felhangzott a vitázás. Van, ami soha nem változik. Erre a széphölgy jutott eszembe és hogy meg kell őt keresnem valahol. Ajkamom éreztem a szája mézédés ízét és hajának illata még mindig nem szállt ki teljesen a fejemből. Szinte futva indultam el a kihalt folyosókon a vendégek ideiglenes szállásai felé.

Már két kanyarral azelőtt éreztem, hogy baj van, hogy megpillantottam volna a vendégek falfehér arcát és a gárdakapitány sötét tekintetét. Egy vérmocskos testet álltak körül, akire valaki fehér lepel gyanánt egy függönyt tekert.

Hangos szívdobogás mellett húztam le az arcáról a vértől iszamós kelmét. Alatta egy ismerő arc („Vigyázzunk rá míg urunknál jársz...””) fogadott és valahogy megnyugodtam. A kapitány elértette kérdő tekintetemet és tüstént jelteni kezdett, igen-igen mély hangon:

– Az a nő, az a démon. Kacagva szabadította ki a toroni kutyákat harcosaim karjaiból és mire elkaphattunk volna, akárcsak az egyiket is, éles fény szűrt a szemünkbe, és mire felocsúdhattunk volna, nyomuk sem volt. Azonnal embereket küldtem a városőrséghez, reggel minden kapunál örök állnak majd addig, amíg kézre nem kerülnek a gazemberek.

Némán bölintottam, majd a halotthoz térdeltem és leoldottam a nyakamból az ezüst sólyomszívet formázó medált, hogy Arel áldását kérjem az eltávozott lelkéért. Mire végeztem, többek zsolozsmázó hangja jutott el a fülemig, és mikor elindultam a nagyterem felé egy kisebb kompánia követett, hogy az ott elesettek fölött mondott imámat is hallhassák.

Az első imámat éjféli beálltakor kezdtem el, és az utolsót annak vége előtt fejeztem be a sokat látott bálterem vérmocskos padlóján térdelve.

Nem voltam képes gondolkozni, nem akartam gondolkozni, nem akartam emlékezni. Rövid gondolkodás után felnyaláboltam a toroni kalapját és mélyen a szemembe húztam. A kijáratnál hosszan és szinte barátián ráztam kezét a gárdakapitánnyal.

– Tudom mire gondolsz, de nélküled ennyire sem jutottunk volna fiú. – mondta olyan hangon, amiből éreztem, hogy tudja mi zajlik le bennem. A pillantása a kalapra tévedt, majd utoljára rám mosolygott – keserű, de őszinte mosoly volt. Sokat tapasztalt, sokat szenvedett ember mosolya. Nem szóltam, bölintottam inkább és megbillenttem friss zsákmányom karimáját, majd elindultam a kék hold fényében fürdő Haonwell macskaköves utcáin el, el attól a háztól – vissza sem néztem, pedig tudtam, a kapitány sokáig állt még a kapuban és bámulta távolodó alakomat. Felnéztem az égre, tiszta kék volt az éjszakai égbolt. Gyönyörű csillagos éjszaka volt...

...öngyilkosoknak való.

Valahogy visszajutottam a szállásomra, hogy hogyan, arról nem tudok számot adni. Merengve léptem a kétágyas szobába. A ficsúr, akivel a béren osztoztam, nem aludt aznap ott és ennek nagyon örültem. Ahogy beértem, leoldottam a fegyveröveget és kilazítottam az ingemet is. A csizmáktól nem szabadultam meg, mert hajnalban indulni akartam. Lezuhantam az ágyra és a plafonra meredtem. Egy régi toroni mondás járt a fejemben: „Az élet álom, az álom halál...”

„...minden szerelem egy hazugsággal kezdődik...”

Hirtelen ültem fel az ágyban, agyam önmagától pörgött fel és nem volt módom megálljt parancsolni neki.

„...mit csináljak veled, te ember?”

Ranagol démonai ordították teli a fejemet mind. Öntudatlanul hanykolódtam az ágyon, zihálva szedtem a levegőt, karomat kinyújtottam az asztalra készített vizeskancsó felé, de nem tudtam elérni már az újabb emlékroham előtt.

„...legalábbis hazámban így mondják.”

Leroskadtam a padlóra, légszomj tört rám. Színes karikák ugráltak a szemeim előtt. Halántékomban felsajdult az utolsó ölelés és a gyűrű emléke. „Valaki a vendégek közül bevihetett valamiféle jelet, ...” – üvöltve vergődtem a padlón az ismeretlen méreg, vagy az elvesztett nő utáni vágyódásom lángjai közt emésztődve.

„...egy varázsjelet rejtő követ vagy ékszer.” Bolond voltam és vak, és mivel valakinek meg kell fizetnie, ezért én leszek az. Szemeim előtt megjelent az újonc fiú csalódott arca, az ifjú gárdatiszt értetlen tekintete és gyűlöltem, tiszta szívből gyűlöltem magamat azért, ami vagyok és ami nem lehetek sohasem. Minden erőmmel ez elkezdett mondásra koncentráltam és abból próbáltam erőt meríteni, hogy megőrizsem ép elmém maradvékát.

„... a halál megváltás, a megváltás élet.”

Éreztem, hogy nem leszek képes elérni a kancsót a magam erejéből, és ezért imádkozni kezdtem hozzá. „Arel ne hagyj el, ne engedd hogy szolgálj így, eképpen vesszen...” sziszegtem fogaim között és csak reméltem, hogy imám meghallgatásra talál.

És Arel, a természet és a háborúk istennője meghallotta kérésemet. A fogadó ablakát szinte kitépte a semmiből támadt léghuzat és elöntötte a szobát távoli erdők illatával és egy pillanatra feledtette velem az éjszakát, a lányt, a toroniakat és a holtakat. Behúnyt szemmel fogadtam az éjszakában születő nyári eső hűs cseppjeit, amint átjárták a ruhám, a bőröm, a húsom és a lelkem is. Egy pillanatra úgy éreztem, hogy finom, puha női kezek simítják végig gyöngyöző homlokomat és mintha valami ismeretlen, de kellemes dallamot súgna egy kedves ajak a fülembé. Testem egy pillanatra megfeszült, ahogy a szél és az eső újra átölelte megtört porhüvelyemet, majd elvesztettem az eszméletem.

Éles káromkodásra ébredtem és ajtócsapódásra. Úgy látszott a lakótársam mégis megjött. Fojtott szitkaiból arra következtettem, hogy az ő estéje sem úgy alakult, ahogy eltervezte.

– Átkozott zivatar, Dreina mocskos köpönyegjére, hogy pont most, amikor...

A halántékomat dörzsölgetve tápáskodtam föl a földről és ez a művelet nem kevés nyögéssel is járt, mert az ifjú ficsúr felfigyelt nyöszörgésemre.

– Alucardó testvér! – az arcán széles mosoly terült szét – hát itt vagy végre. Napok óta színedet sem láttam csak a híreket hallani mindenfelé.

– És ugyan miféle híreket hallani rólam manapság? – firtattam tettetett érdeklődéssel. Ébredező tagjaimat egymás után egyenesítettem ki és raktam úgy-ahogy helyükre, amiket azok jóleső ropogással fogadtak. Alig töltöttem még be a második tízest és már igencsak öregnek, sőt vénnek érzem olykor magamat.

– Hogy az éjjel Ikrekkel verekedtél és megmentetted egy magas rangú tanácsos háza népét a nyilvános megszegyenüléstől. Valóban magad vágtad le mindet, ahogyan a piacon mesélik? Vagy egymásnak ugrasztottad őket, ahogyan az ivóban hallottam? – érdeklődött a fiú olyan kerek szemekkel, hogy féltem, szomjan hal a hatalmas kíváncsiságtól, ezért némán az asztalon álló kancsó felé biccentettem, majd hanyatt az ágyamra dőltem és mesélni kezdtem. A végére már az én szám is kiszáradt, de a fiú önként és dalolva szaladt le nekem a fogadóshoz rumért – jó gyerek. Ha nem félténém az életét, magam mellé venném inasnak vagy tanítványnak. Ahogy berakta maga mögött az ajtót, hogy italt hozzon nekem ismét, magamra maradtam borús gondolataimmal. Azt tettem, mint ilyenkor mindig. Poggyászmom egy védett részéből elővarázsoltam a nyolchúrú ilanori lantomat, és játszani kezdtem. Előbb egy bordalt, majd egy hőskölteményt kezdtem el a lantok húrjaira idézni, de sehogysem jött a ritmus az ujjamra. Egy pillanatig elcsendesedtem és lehunytam a szemeim. Felidéztem magamban az éjjel hallott isteni dallamot és keserű mosollyal konstatáltam, hogy ismerem a szöveget hozzá.

Az ablakom alatt új napra ébredt Haonwell városa, és ez a nap, elkövetkező életem első napja úgy kezdődött, ahogy annak kezdődnie kellett. Egy réges-régi románc kezdő szövegeivel, és mire a fiú felért az itallal, már a felvezetésben jártam rég.

Nincs igazuk a költőknek, a szerelem nem hal meg. Ugyan dehogy, csak alszik. Mint télen a rózsák. Ha van valami, ami a világon örök, hát ez az. Ez az, amiért érdemes élni és létezni. Ez amiért érdemes küzdeni és vérezni, harcolni és elesni, mert ez mozgatja a világot magát. Ahogy régen látott mesterem mondta valahol nagyon messze innen: „A szerelemért csak élni érdemes.”

Ültömben felkacagtam, ahogy a dallam egyre vadabbá vált és egyre több hang vegyült a lantom különös hangzásába. A tariniak ajándéka, a kihullajtott vérem ára: a nyolc elevenfém lantúr átérezte minden fájdalmam és bánatom és hű társaimnak bizonyultak most is, mint mindig. A dal az egekig emelt, és tovább, látni véltem Arel mosolygó arcát, a hegyek túlsó felén komorló országot, annak minden lakójával és érzésével együtt és láttam ott őt is: egy sötét alak köpenyében kapaszkodva dacolt a magas szelekkel és egy pillanatra felnézett az égre, rám és szemében különös és idegen csillogás, a bánat fényei játszottak.

„... *s ha majd pokolra szállunk mi ketten,*” – véltem hallani suttogását ahogyan a románc záró sorait kezdte mondani és én vele folytattam: „... *ha van pokol; / más forró tengerár dobálgat engem / és téged más bugyor.*” Hosszasan nézett majd a sötét ruhás, vörös kámeét viselő férfiak után indult, nem nézett vissza.

Az ágyon eszméltem, mellettem a fiú guggolt elképedt arccal, amin csak mosolyogni tudtam. Nem szóltam semmit, hagytam hadd higgyen amit akar, és mondjon azt rólam a piacon vagy az ivókban amit akar, sosem aggasztott a hírem, és az a maroknyi ember, aki olykor tudja hogy mi is áll egy-két pletyka és kósza hír között, érteni fogja, akárcsak az öreg gárdakapitány, akárcsak ő.

Kardom ismét az oldalamba kötöttem, csodás lantomat poggyászom rejtett fiókjába helyeztem vissza, majd kocsiót küldtettem, ami kivitt a kikötőbe. Ott mindig akad egy hajó, ami az embert távolra repíti a gondjaitól, a múltjától és kötelezettségeitől. Mindig is szerettem a kikötőket...

És ki tudja, egyszer akad majd hajó, ami olyan helyre repít, ahonnan nem vágyom majd el. Ám ahogy a tengerzöld szemek képe felrémlt előttem, csalfa reménynek tetszett minden ilyen óhajom és vágyam. De ahogy hazámban mondják: „A remény hal meg utoljára.”

